

11b HET NATUURLIJKE VOLK VAN ISRAËL – deel 2

4. GODS VERBOND MAAKT GEEN ONDERSCHIED TUSSEN JOOD EN NIET-JOOD!

Vóór de kruisiging kwam Jezus eerst tot zijn oudtestamentische volk, Israël (de Joden), zoals Hij beloofd had, maar omdat zij Hem niet aannamen (verwelkomden, omarmden), werden zij niet wedergeboren, maar gingen verloren¹.

Vóór de kruisiging waarschuwt Jezus² het natuurlijke volk van Israël dat zij hun harten niet tegen Hem moesten verharderen omdat zij dan de Bijbelse boodschap niet meer zouden kunnen begrijpen en zich ook niet zouden bekeren. Vele Joden bekritiseerden Christus³, stelden Hem strikvragen ten einde Hem aan te klagen⁴, spanden samen om Hem om te brengen⁵ en spraken over Hem alsof Hij de duivel was⁶.

Vóór de kruisiging *waarschuwde Jezus het natuurlijke volk van Israël dat het Koninkrijk van God van hen weggenomen zal worden en aan anderen die de vruchten daarvan dragen, gegeven zal worden*⁷.

De scheidslijn tussen wie Gods volk is en wie het niet is, is niet natuurlijk of nationalistisch (bijvoorbeeld: Joden), maar geestelijk: namelijk, de mensen die in Jezus Christus geloven⁸.

Vanaf de voltooiing van het verlossingswerk van Jezus Christus aan het kruis bij zijn eerste komst, maakt God GEEN ONDERSCHIED MEER tussen het natuurlijke volk Israël en de andere natuurlijke heidense volken⁹!

De Joodse leiders verzetten zich tegen Christus en het evangelie¹⁰, maar vele andere Joden, Samaritanen en heidenen kwamen tot geloof¹¹. En door geloof werden zij allen ‘kinderen van God’¹² en ‘kinderen van Abraham’¹³.

De Joden met hun wet sloten de heidenen (vreemdelingen) buiten¹⁴, maar God kent GEEN partijdigheid¹⁵!

Vele Joden weigerden de vervulling van het verbond aan te nemen, maar vele heidenen namen het wel aan¹⁶.

De Joodse leiders hoorden het evangelie, maar bleven ongelovig¹⁷. De heidenen zullen het wel horen en geloven¹⁸.

Mensen in het Oude Testament en het Nieuwe Testament worden kinderen van God, niet op grond van natuurlijke geboorte of afstamming, maar op grond van Gods soevereine belofte¹⁹.

Mensen in het Oude Testament en het Nieuwe Testament worden kinderen van God, niet op grond van werken (goede werken of werken van de wet), maar op grond van Gods soevereine uitverkiezing en roeping²⁰.

Mensen in het Oude Testament en het Nieuwe Testament worden kinderen van God, niet op grond van zogenaamde eigen vrije wil of inspanning, maar op grond van Gods soevereine wil en barmhartige en genadige ontferming²¹!

*Er is ná het volbrachte verlossingswerk van Jezus Christus geen onderscheid meer tussen Jood en Griek (niet-Jood). Iedereen die de naam van de Here aanroept, zal behouden worden*²².

God wordt door het natuurlijke volk van Israël tegengesproken, maar wordt door de heidenenvolken gevonden²³.

Hetzij voorheen Jood of Griek (niet-Jood), allen die door het geloof in Christus zijn en dus ook van Christus zijn, zijn ‘zaad van Abraham’ en naar de verbondsbelofte ‘erfgenamen’²⁴.

¹ Matteüs 10:5-7; Johannes 1:11-13

² Matteüs 13:10-17, een aanhaling van Jesaja 6:9-10

³ Matteüs 12:2

⁴ Matteüs 12:10

⁵ Matteüs 12:14

⁶ Matteüs 12:24

⁷ Matteüs 21:42-43

⁸ Johannes 3:18,36

⁹ Romeinen 10:12-13; 1 Korinthe 12:13; Galaten 3:26-29; Efeze 2:14-18; Kolossenzen 3:11

¹⁰ Handelingen 4:18-21

¹¹ Handelingen 4:4; 6:7; 8:14a; 11:18

¹² Johannes 1:12-13

¹³ Galaten 3:26-29

¹⁴ Handelingen 10:28

¹⁵ Deuteronomium 10:17-19

¹⁶ Handelingen 13:38-39,45-48

¹⁷ Handelingen 28:17,23-27

¹⁸ Handelingen 28:2

¹⁹ Romeinen 9:4-9; Johannes 1:11-13

²⁰ Romeinen 9:10-13; Galaten 2:16; 2 Thessalonicenzen 2:13-14

²¹ Romeinen 9:14-18; 2 Timoteüs 1:9-10

²² Romeinen 10:12-13

²³ Romeinen 10:20-21

²⁴ Galaten 3:28

*Alle gelovigen uit alle volken zijn in Christus erfgenamen van alle beloften die God ooit gemaakt heeft, ook de beloften aan zijn oudtestamentische volk*²⁵!

Vóór de kruisiging waren de heidenen “onbesnedenen in het vlees, zonder Christus, vervreemd van het burgerschap van Israël en vreemdelingen wat betreft de verbonden van de belofte, zonder hoop en zonder God in de wereld”. Maar nu (ná het volbrachte verlossingswerk van Christus door zijn dood aan het kruis en zijn opstanding uit de dood) zijn de uitverkoren gelovige heidenen “die voorheen veraf waren, dichtbij gekomen”. Zij zijn nu ook besneden in het hart, niet langer zonder God, zonder Christus, of zonder hoop, maar medeburgers van de heiligen (Gods uitverkoren gelovige volk) en huisgenoten van God²⁶!

*Lezers van alleen het Oude Testament kunnen niet Gods volledige verlossingsplan weten*²⁷!!! Wel was het in het Oude Testament bekend dat God het Licht naar de heidense volken zou brengen²⁸. Maar de Joden dachten dat de heidenen dan ook ‘Joden’ zouden moeten worden en de wet (de besnijdenis, de sabbat, enz.) zouden moeten onderhouden²⁹. De nieuwtestamentische openbaring verwerpt het Judaïsme en het Zionisme³⁰! Pas door de apostelen van Jezus Christus in de nieuwtestamentische periode konden Joden en niet-Joden weten dat alle uitverkoren gelovigen uit het heidendom op gelijke voet met alle uitverkoren gelovigen uit Israël zouden komen te staan! Alle uitverkoren gelovigen uit alle heidense volken zijn in Christus: “mede-erfgenamen van Gods volk”³¹, “medeleden van hetzelfde lichaam (het Lichaam van Christus)(Gods Gemeente/Kerk)”³² en “mededeelgenoten van al Gods beloften in de Bijbel”³³!!!

In de eeuwigheid op de nieuwe aarde zullen de uitverkoren gelovige Joden en de uitverkoren gelovige niet-Joden *samen het nieuwe Jeruzalem, de Bruid, de Vrouw van het Lam vormen*³⁴!

5. HET JUDAÏSME OF ZIONISME VORMT GEEN DEEL VAN DE NIEUWTESTAMENTISCHE GEMEENTE.

a. De heilsgeschiedenis in de Bijbel wordt eerst versmald en daarna verbreed.

(i) Gods heilsgeschiedenis in de oudtestamentische periode. Gedurende de oudtestamentische periode is Gods heilsgeschiedenis van Genesis 1 tot 27 vooral *de heilsgeschiedenis met mensen die geen Joden waren*. De eerste mensen zagen door geloof dat God de waarneembare dingen uit het niet-waarneembare geschapen heeft. Mensen als Abel, Henoach, Noach en Abraham leefden door het geloof³⁵.

Pas vanaf Genesis 28 met Jakob die als eerste ‘Israël’ genoemd word³⁶, word Gods heilsgeschiedenis versmald tot het Joodse volk³⁷ en vanaf de eerste komst van Christus zelfs beperkt tot Jezus Christus³⁸. ‘De Knecht van de HEERE’ wordt in de profetie van Jesaja genoemd: “Israël in wie de HEERE zich zal verheerlijken”³⁹. Jezus Christus is de enige weg tot God⁴⁰. “Jezus Christus in de gelovige” is het geheimenis van christen-zijn⁴¹.

(ii) Gods heilsgeschiedenis in de nieuwtestamentische periode. Vanaf de eerste komst van Jezus Christus wordt Gods heilsgeschiedenis voortgezet met gelovigen die Joden waren gedurende de oudtestamentische periode én verbreed (uitgebreid) met gelovigen uit de heidenvolken. Jezus verkondigde *het einde* van de Joodse tempel en daarmee *het einde van de Joodse godsdienst* (de ceremoniële wet) die daarmee samenhang. “De steen die de bouwers (de Joodse religieuze leiders) verworpen hebben, is tot een Hoeksteen geworden. Ieder die op die steen valt, zal verpletterd worden en op wie Hij valt, die zal Hij vermorzelen”⁴²!

b. Het ontstaan van het Jodendom (Judaïsme).

a. De wortels van het moderne Jodendom of Joodse godsdienst (Judaïsme) liggen al in de Babylonische ballingschap (6de eeuw v.C.) toen drie religieuze partijen onder de Joden ontstonden: de orthodoxe Farizeeën, de liberale Sadduceeën en de militante Zeloten. Velen van hen geloofden dat *een Joodse Messias de Joden zou bevrijden* van de overheersing door buitenlandse volken (als bijvoorbeeld de Syriërs en later de Romeinen).

²⁵ 2 Korintiërs 1:20

²⁶ Efeziërs 2:11-22

²⁷ Lees 2 Korintiërs 3:14-16

²⁸ Jesaja 42:6-7; Jesaja 49:6

²⁹ Jesaja 56:6-8; Handelingen 15:1

³⁰ Efeziërs 3:3-6

³¹ Efeziërs 3:6

³² Efeziërs 3:6

³³ Efeziërs 2:11-13; Efeziërs 3:2-6; 2 Korintiërs 1:20

³⁴ Openbaring 21:1-2,9-10,12,14,16

³⁵ Hebreëën 11:1-20

³⁶ Genesis 32:28

³⁷ Hebreëën 11:21-40

³⁸ Genesis 22:17-18; Galaten 3:16; Lukas 1:31-33

³⁹ Jesaja 49:3

⁴⁰ Johannes 14:6

⁴¹ Kolossenzen 1:26-27

⁴² Lukas 19:43-44; zie Lukas 20:17-18; Johannes 2:19-22

b. Al tijdens de eerste komst van Jezus Christus wezen de Joodse godsdienst Jezus Christus af! Daarmee wezen zij ook de God van de Bijbel af⁴³! Daarmee hielden deze (ongelovige en ongehoorzamen) Joden op ‘Gods volk’ te zijn⁴⁴! Het Judaïsme vormt geen deel van Gods heilsgeschiedenis in de Bijbel. Er is geen verlossing in het Jodendom!⁴⁵ Toch bleven Joden volhouden dat alleen de Joden ‘Gods uitverkoren volk’ waren⁴⁶.

c. De vroegste christen gemeenten in de 1ste eeuw n.C. waren GEEN ‘Messias belijdende gemeenten’, maar ‘de kleine kudde ‘van God’⁴⁷, ‘mensen die horen tot de Weg’⁴⁸, ‘christenen’ en ‘de Gemeente’⁴⁹ genoemd. Zij vormden ‘één Lichaam van Christus’ waarin de middelmuur van scheiding (namelijk: de ceremoniële wet, de Joodse godsdienst) tussen christenen die vroeger Joden waren en christenen die vroeger heidenen waren, afgebroken was!

d. Lees de volgende Bijbelgedeelten en let ook op de datum van de Bijbelboeken! Galaten 3:27-29; Galaten 5:1-6; Galaten 6:12-16 (50 n.C.); 1 Korintiërs 12:13 (56 n.C.); Romeinen 10:12-13; Romeinen 11:17,25; Romeinen 14:1-1-23; Romeinen 15:1-13 (57 n.C.); Efeziërs 1:13-14; Efeziërs 2:11-22; Efeziërs 3:2-6 (60 n.C.); Kolossenzen 3:10-15 (61 n.C.) Handelingen 10:28; Handelingen 11:20-21,26; Handelingen 14:38-39,43,46-48; Handelingen 15:7-11,14-17,28-29 (61 n.C.); de hele brief aan de Hebreeën (vóór 64 n.C.); Johannes 17:20-21 (tussen 70-98 n.C.)!!!

e. Er werd geen onderscheid meer gemaakt tussen gelovigen die voorheen Joden waren en gelovigen die geen Joden waren!!! Het evangelie van Johannes, het geschiedenisboek Handelingen door Lukas, de brieven van Paulus en de brief aan de Hebreeën leren dit heel duidelijk.

f. Het Jodendom zette haar godsdienst (het Judaïsme) voort ná de vernietiging van de tempel (70 n.C.) en wel zonder tempel, zonder priesters en zonder offeranden! De bepalingen van de ceremoniële wet werden veelal beperkt tot de besnijdenis van jongetjes, het onderhouden van de Sabbat en de Joodse feestdagen, het eten van ‘rein voedsel (koosjer)’, het dragen van ‘gebedsriemen (tefilim)’ in de eredienst en de ‘shemah’ op een klein rolletje in een metalen houder aan de voordeur (‘mezuzah’)⁵⁰. Omdat het Judaïsme de vervulling van de Wet door Jezus Christus verwierp, werd het een eigenzinnige godsdienst, evenals de andere wereldgodsdiensten. De Joodse godsdienst kan van de Bijbel niets verwachten. (Het Judaïsme is een misleidende godsdienst die over Jezus Christus struikelt!⁵¹ Jezus zegt, “Wie Mij verwerpt, die verwerpt Hem die Mij gezonden heeft (namelijk, God)”⁵²!

c. **Het Jodendom en het Woord van God.**

De profeet Hosea zei al in de 8ste eeuw v.C. dat de Joden geen kennis van Gods Woord hadden omdat zij het verwaarloosden⁵³.

Jezus zei dat het Woord van God over Hem getuigt, maar dat de Joden weigerden tot Hem te komen⁵⁴. Hij zei dat als de Joden niet geloofden wat Mozes in de oudtestamentische periode over Hem geschreven had, dan zouden zij ook niet geloven wat Jezus in de nieuwtestamentische periode aan hen zegt⁵⁵. Hij zei dat de Joden het Woord van God opzij schoven ten einde hun mensgemaakte tradities te handhaven en dat zij het Woord van God ontkrachten ten einde hun mensgemaakte voorschriften te kunnen onderwijzen⁵⁶.

Stefanus zei in ongeveer 33 n.C. dat de Joden de wet niet in acht nemen⁵⁷.

Paulus zei in 56 n.C. dat de Joden het Woord van God (inclusief het Oude Testament) niet begrijpen of kunnen begrijpen, omdat de bedekking over hun ogen pas weggenomen wordt wanneer zij zich tot Jezus Christus bekeren⁵⁸!

De schrijver aan de Hebreeën zei in 64 n.C. dat de Joden het Woord van God niet geloofden en niet gehoorzaamden⁵⁹.

d. **Mensen die terugkeren naar het Jodendom.**

⁴³ Matteüs 10:40; Lukas 10:16

⁴⁴ zie Hosea 1:9

⁴⁵ Ook de Islam vormt geen deel van Gods heilsgeschiedenis. Er is geen verlossing in de Islam!

⁴⁶ En de Islam houdt vol dat zij de sluitstuk zijn van Gods openbaring via de Joden (de lager school), de christenen (de middelbare school) en de Islam

(de universiteit).

⁴⁷ Lukas 12:32

⁴⁸ Handelingen 9:2; 19:9,23

⁴⁹ Handelingen 11:22,26.

⁵⁰ Deuteronomium 6:4-9

⁵¹ Lukas 2:34

⁵² Lukas 10:16

⁵³ Hosea 4:6

⁵⁴ Johannes 1:11-12; Johannes 5:39-40

⁵⁵ Johannes 5:45-47

⁵⁶ Matteüs 15:1-9

⁵⁷ Handelingen 7:53

⁵⁸ 2 Korintiërs 3:14-16

⁵⁹ Hebreeën 4:2,6

De Joodse leraren uit Judea. Al in het Nieuwe Testament waren er Joodse leraren uit Judea die achter de apostelen aanliepen en overal probeerden om christenen uit de heidenvolken te overtuigen dat zij eerst Joden moesten worden en de Joodse Wet moesten houden. Zij leerden dat christenen niet gered konden worden als zij zich niet fysiek lieten besnijden⁶⁰. Een bijeenkomst (een consultatie en niet een concilie) van de Joodse gemeente te Jeruzalem en de niet-Joodse gemeente te Antiochië in de aanwezigheid van *de apostelen besloot eenparig met de Heilige Geest tegen de leer van deze Joodse leraren uit Judea*⁶¹.

De Joden die gerechtvaardigd willen worden door de Wet te houden. Paulus schrijft dat wie door het houden van de Joodse Wet gerechtvaardigd wil worden, de Wet voor 100% moet houden (inclusief dierenoffers, besnijdenis, en nooit mag zondigen), anders is hij *door God vervloekt*⁶².

De moderne Messias belijdende gemeenten sporen mensen aan terug te keren naar het Joodse erfgoed: de Joodse Wet, de Joodse feesten en het Joodse land, Palestina. Hun leerstellingen vertonen overeenkomsten met die van de Joodse leraren uit Judea. Mensen geven veel geld om Joden uit alle delen van de wereld weer terug na het land van Israël te brengen.

Iedereen moet goed nadenken over de volgende woorden: “Als u probeert door God als een rechtvaardige te worden aangenomen door de wet na te leven, bent u van Christus losgemaakt en hebt u Gods genade verspeeld”⁶³.

e. Invloed van het Zionisme op een Messias belijdende gemeente.

*Een Messias belijdende gemeente belijdt dat alleen het Joodse volk ‘Gods eigenlijke volk’ is. Maar de Bijbel leert dat alle (Joodse en niet-Joodse) gelovigen in Jezus Christus op gelijke voet met elkaar ‘Gods volk’ zijn*⁶⁴

*Een Messias belijdende gemeente in Nederland nodigt zelfs niet-Joodse gelovigen in Jezus Christus (christenen uit andere gemeenten) uit zich bij de Messias belijdende gemeente te voegen als ‘bijwoners’, dus niet als gelijkwaardige (en volkomen ‘gereinigde’) gelovigen in Christus*⁶⁵. Maar de Bijbel leert dat er geen verschil meer is tussen een Jood en een niet-Jood⁶⁶ en dat Joodse christenen en niet-Joodse christenen *elkaar moeten aanvaarden en niet moeten veroordelen*⁶⁷.

Een Messias belijdende gemeente gelooft dat ‘het evangelie Joods is, dat ‘de Kerk dit evangelie 2000 jaar lang verdoezeld heeft’, en ‘dat de Messias belijdende gemeente dit Joodse evangelie weer moet herstellen’! Maar de Bijbel leert dat het evangelie van genade niets met het verschil Joden en niet-Joden te maken heeft, maar alles met de dood en opstanding van Jezus Christus⁶⁸! ‘Het evangelie van genade’ is tegelijk ‘het evangelie van het Koninkrijk (koningschap van Jezus Christus in het hart en in het leven)’⁶⁹. “Er is geen ander evangelie”⁷⁰!

Een Messias belijdende gemeente leert dat naast de verlossing in Jezus Christus, men de Wet als grondwet moet houden: vooral de Sabbat, de Joodse feestdagen en de voedselwetten. Dit is een ‘Jezus plus’ boodschap geworden.

Een Messias belijdende gemeente viert de Joodse feestdagen, zingt Joodse liederen uit de synagoge, stelt Joodse symbolen ten toon aan hun lichaam en in hun huis en verzamelt geld om Joden in de hele wereld terug te doen emigreren naar de moderne staat van Israël! Maar de Bijbel leert dat “ieder mens die door de wet gerechtvaardigd wil worden van Christus losgeraakt is en uit de genade gevallen is”⁷¹!

De begrippen: ‘Messias belijdende Joden’ en ‘Messias belijdende gemeenten’ zijn moderne uitdrukkingen die niet in de Bijbel voorkomen en alleen maar het Joodse nationalisme (Zionisme) bevorderen.

f. Jezus Christus is het einde van het Judaïsme en het Zionisme.

Romeinen 10:4

“Christus is het einde (Grieks: to telos) van de wet.

Jezus is gekomen om schapen uit de schaapskooi van het Joodse volk en uit de schaapskooien van de heidense volken bijeen te brengen zodat het “zal worden één kudde en één Herder”⁷²!!!

⁶⁰ Handelingen 15:1

⁶¹ Handelingen 15:1-29

⁶² Galaten 3:10-11; 5:4; Jakobus 2:10

⁶³ Galaten 5:4

⁶⁴ Romeinen 10:12-13; 1 Korintiërs 12:12-13; Galaten 3:28; Efeziërs 2:11-22; Efeziërs 3:2-6; Kolossenzen 3:11; 1 Petrus 2:9-10!

⁶⁵ zie Handelingen 10:28,34-35; Handelingen 15:9; Romeinen 10:12-13; 1 Korintiërs 12:12-13; Galaten 3:28; Efeziërs 2:11-22; Efeziërs 3:2-6; Kolossenzen 3:11; 1 Petrus 2:9-10!

⁶⁶ Romeinen 10:12; Galaten 3:28; Kolossenzen 3:11

⁶⁷ Romeinen 14:1-23; Romeinen 15:1-13

⁶⁸ 1 Korintiërs 15:1-4

⁶⁹ En NIET ‘het evangelie van het duizendjarige vrederijk’! Matteüs 24:14; Handelingen 20:24-25; Handelingen 28:23,28-31

⁷⁰ Galaten 1:6-8

⁷¹ Galaten 5:3-4

⁷² Johannes 10:16

Jezus Christus heeft door zijn dood aan het kruis ‘de middelmuur van scheiding en vijandschap’ (tussen Joodse christenen en niet-Joodse christenen) *vervuld*⁷³, *opgeheven*⁷⁴ en eens voor altijd *afgeschaf*⁷⁵! Hij heeft het *afgebroken* en geen middelmuur mag weer opgericht worden!

De Bijbel leert dat *er GEEN onderscheid meer is tussen Jood en niet-Jood*⁷⁶! Daarom moeten de twee partijen in de éne gemeente ophouden te praten en te handelen alsof er wel een verschil tussen een Jood en een niet-Jood bestaat. *Jood zijn of Griek zijn is NIET belangrijk meer*⁷⁷!

Als een Jood weer tot ‘Gods volk’ wil behoren, moet hij even als enige ander niet-Jood eerst in Jezus Christus geloven. Jezus zegt, “Ik ben de Weg ... *niemand komt tot de Vader dan door Mij*”⁷⁸. En de apostelen zeggen, “De zaligheid is in geen ander, want er is onder de hemel geen andere Naam onder de mensen gegeven waardoor wij zalig *moeten worden*”⁷⁹.

En Paulus zegt dat Joden en niet-Joden *alleen door de doop met de Heilige Geest (wedergeboorte) tot het ene Lichaam van Jezus Christus (de Gemeente, Gods volk) gedoopt worden*⁸⁰!

Een Messias belijdende gemeente blijft onderscheid maken tussen Joodse gelovigen in Jezus Christus en de niet-Joodse gelovigen in Jezus Christus, *een onderscheid dat Jezus Christus opgeheven heeft*^{81!!!}

Johannes 17:21.

Zie het gebed van Jezus “*Opdat zij allen één zullen zijn, ... opdat de wereld zal geloven dat U Mij gezonden hebt.*”

Een Jood die christen geworden is, mag zich als gelovige in Jezus Christus niet afscheiden van de andere gelovigen in Jezus Christus in ‘een zogenaamde Messias belijdende gemeente’. De Bijbel zegt, “*Verwerp een ketters mens (NIV: “a divisive person”)* na een eerste en tweede terechtwijzing”⁸².

g. Een tweede kans om gered te worden komt er nooit.

Jezus zal niet aan Joden of aan niet-Joden in de toekomst nog een tweede kans geven om gered te worden! Na de lichamelijke dood blijft alleen nog het laatste oordeel over. “En zoals het voor de mensen beschikt is dat zij eenmaal moeten sterven en dat daarna het oordeel volgt”⁸³.

De eeuwige bestemmingen van mensen worden bepaald door hun geloof en leven van geloof terwijl zij NU nog op de aarde zijn! Het is afhankelijk van hun persoonlijke relatie van geloof in Jezus Christus NU⁸⁴. Het is afhankelijk van hoe mensen NU op de aarde leven: Gods wil NU doen⁸⁵, Jezus Christus NU belijden voor mensen⁸⁶ en behoeftige christenen NU helpen⁸⁷. Gods wil is dat mensen geloven in Jezus Christus die Hij gezonden heeft⁸⁸ en de echtheid van hun geloof wordt getoond in hun werken⁸⁹.

Bij de wederkomst van Jezus Christus vindt meteen het laatste oordeel plaats en worden de goede werken van christenen beloond en het ongeloof en ongehoorzaamheid van anderen gestraft⁹⁰. Bij de wederkomst van Jezus Christus of daarna *krijgt niemand een tweede kans om gered te worden!*

De eeuwige toestand van ongelovigen na hun dood is al vastgelegd. Vóór het laatste oordeel lijden hun zielen (of geesten) al in de hel⁹¹. “God bewaart de onrechtvaardigen tot de dag van het oordeel om gestraft te worden”⁹². Bij het laatste oordeel worden ook de lichamen van de ongelovigen in de hel geworpen⁹³.

Het evangelie wordt beslist niet meer verkondigd aan mensen die al gestorven zijn! De volgende twee Bijbelgedeelten spreken over verschillende zaken en mogen niet bij elkaar gevoegd worden om een on-Bijbelse leerstelling te scheppen.

⁷³ Matteüs 5:17

⁷⁴ Kolossenzen 2:14

⁷⁵ Efeziërs 2:14-15

⁷⁶ Romeinen 10:12; Handelingen 15:9

⁷⁷ Galaten 3:28; Kolossenzen 3:11

⁷⁸ Johannes 14:6

⁷⁹ Handelingen 4:12

⁸⁰ 1 Korintiërs 12:12-13. “Verwonder u niet ... U moet opnieuw geboren worden!” (Johannes 3:7, zie vers 3)

⁸¹ Galaten 3:28; Efeziërs 2:14-15; Kolossenzen 3:11

⁸² Titus 3:10

⁸³ Hebrëeën 9:27

⁸⁴ Johannes 3:18-21,36

⁸⁵ Matteüs 7:22-23

⁸⁶ Matteüs 10:32-33

⁸⁷ Matteüs 25:31-46

⁸⁸ Johannes 6:29

⁸⁹ Jakobus 2:14-22

⁹⁰ Matteüs 25:21,30; 2 Korintiërs 5:10; Openbaring 20:11-15

⁹¹ Lukas 16:19-23

⁹² 2 Petrus 2:9

⁹³ Matteüs 10:28; Matteüs 25:41,46; Openbaring 21:8; zie 2 Tessalonicenzen 1:8-10; Judas 7-13

- In 1 Petrus 3:18-22 gaat Jezus na zijn dood NIET omlaag naar de onderwereld van geesten van de doden om het evangelie te prediken, zoals sommige dit gedeelte willen uitleggen. Na zijn opstanding door de Geest gaat Jezus WEL omhoog, naar de hemel en *proclameert (verkondigt) daarmee zijn overwinning* over allen die ongelovig en ongehoorzaam waren⁹⁴. Deze triomftocht naar zijn troonsbestijging boven alle hemelse machten⁹⁵ wordt ook in 2 Korintiërs 2:14 (NBV), Efeziërs 4:8-10, Kolossenzen 2:15 en Openbaring 12:5 uitgebeeld.
- In 1 Petrus 4:1-6 staat NIET dat het evangelie verkondigd zal worden aan mensen die al gestorven zijn, zoals sommige dit gedeelte willen uitleggen. Vers 6 betekent: “Om deze reden werd het evangelie verkondigd zelfs aan mensen (toen zij nog leefden) al zijn zij nu al gestorven, zodat zij weliswaar *eens voor altijd* fysiek zouden sterven zoals alle mensen moeten sterven, maar (gedurende hun leven) voortdurend geestelijk konden leven in een heilig leven voor God.”

6. DE BREUK TUSSEN DE JODEN EN DE CHRISTENEN.

a. De finale breuk tussen Jodendom en Christendom gedurende de 1ste eeuw n.C.

Jezus Christus stierf en stond op uit de dood in 30 n.C. Gedurende de vroege nieuwtestamentische periode (30-33/34 n.C.) bleven de Joodse christenen in de voorhof van de tempel bijeenkomen en bewaarden zij de sabbat, omdat dat een deel van hun cultuur en familielevens geworden was⁹⁶.

De eerste tegenstand kwam van de Griekssprekende Joden in de Synagoge van de Libertijnen in Jeruzalem, van de Cyreneërs en Alexandrijnen uit Noord Afrika en van de Joden uit Cilicië en Asia in Turkije⁹⁷. Zij stenigden Stefanus, een Griekssprekend Joods christen. Toen brak een grote vervolging tegen de christenen in Jeruzalem uit en werden de meeste christenen verstrooid⁹⁸.

De Joodse geleerde, Paulus, werd christen in ongeveer 34 n.C. Hij had de gewoonte om eerst naar synagogen te gaan en tot de Joden te spreken die daar bijeen kwamen⁹⁹. Later veroorzaakten jaloerse Joden een opstand tegen de christenen¹⁰⁰. Zij verspreidden valse geruchten tegen de christenen, zorgden ervoor dat zij gearresteerd en in gerechtshoven veroordeeld werden¹⁰¹. Uiteindelijk begonnen zij complotten te smeden om christenen te doden¹⁰². Jezus Christus zei in ongeveer 96 n.C. “Ik ken de lastering van hen die zeggen dat zij Joden zijn, maar het niet zijn; zij zijn namelijk *een synagoge van de satan*”¹⁰³.

b. De Joodse ‘zegen’ (eufemistisch voor vervloeking) voor ‘afvalligen’, ‘Nazarenen’ en ‘sektariërs’.

Aan de dagelijkse gebeden in de Joodse synagogen wordt “*de zegen voor de sektariërs*” (Hebreeuws: Birkat Hamminim) toegevoegd. De oorspronkelijke Hebreeuwse lezing was als volgt: “Laat er voor de afvalligen (dat wil zeggen, de Joden die het Judaïsme hebben verlaten) geen hoop zijn. Mogen de heerschappijen van arrogantie (dat wil zeggen, de heidenen in de regeringen van de wereld) in onze dagen snel ontworteld (uitgeroeid) worden. Laten de Nazarenen (dat wil zeggen, de Joden die christen geworden zijn) en de sektariërs (waarschijnlijk de christenen uit de heidense volken) in een oogwenk omkomen. Mogen zij uit het Boek van het Leven uitgewist worden en niet bij de rechtvaardigen bijgeschreven worden. Gezegend bent U, Jehova, Die de arrogante mens vernedert”¹⁰⁴.

Vandaag wordt dit gebed in gewijzigde vorm in de synagogen gebruikt. Het woord ‘afvalligen’ is veranderd naar ‘lasteraars’ en de directe verwijzing naar de Nazarenen en sektariërs is weggelaten.

c. De Bijbel is niet een Joods Boek, maar een openbaring van God voor alle volken.

De Auteur van de Bijbel. *De Gemeente of Kerk heeft niet de Schrift van de Joden afgepakt* alsof het aan de Joden behoorde. De Joden waren niet de auteurs van het Oude Testament. Integendeel, *Jezus Christus was de Auteur van het Oude Testament*¹⁰⁵ en *de Auteur van het Nieuwe Testament*¹⁰⁶. *De Auteur van de hele Bijbel (“de getuigenis door Jezus*

⁹⁴ zie Matteüs 24:37-39

⁹⁵ 1 Petrus 3:22

⁹⁶ Handelingen 3:1,11; Handelingen 5:12,21

⁹⁷ Handelingen 6:9

⁹⁸ Handelingen 8:1-3

⁹⁹ Handelingen 13:14-15 tussen 34-48 n.C. en Handelingen 17:1-4 tussen 50-52 n.C.

¹⁰⁰ Handelingen 17:5-9 en Handelingen 19:8-10 tussen 52-54 n.C.

¹⁰¹ Handelingen 21:27-31 en Handelingen 22:30 – 23:3 in 57 n.C.

¹⁰² Handelingen 23:12-15

¹⁰³ Openbaring 2:9; Openbaring 3:9

¹⁰⁴ The Gospel in the Feasts of Israel, Victor Buksbazen, 1954, p73.

¹⁰⁵ 1 Petrus 1:10-12

¹⁰⁶ Johannes 14:26; Johannes 16:13-15; Openbaring 1:1; zie 2 Timoteüs 3:16

Christus”) en de inhoud van de hele Bijbel (“het getuigenis aangaande Jezus Christus”) is Jezus Christus zelf¹⁰⁷!!! Daarom behoort de Bijbel niet aan de Joden, maar aan Jezus Christus!

De talen van de Bijbel. Het Oude Testament vanaf de schepping werd *opgetekend als een historisch verslag (toldot)*¹⁰⁸ in het Hebreeuws en voor een klein deel in het Aramees door niet-Joden tussen Adam en Mozes, vanaf 1447 v.C. opgetekend door Mozes en nog later door profeten. Vervolgens *vertaald* in het Aramees (Arameese Targums gedurende de ballingschap, 6de eeuw v.C.) en in het Grieks (Septuaginta, tussen 285-150 v.C.). Jezus en de discipelen spraken Aramees (de taal van Judea) en Grieks (de taal van dat deel van het Romeinse Rijk). Het Nieuwe Testament werd in het Grieks *opgetekend* (tussen 43–98 n.C.).

Al in de eerste eeuw n.C. verbreidde het evangelie zich naar alle kanten en werd de Bijbel gedurende de eerste paar eeuwen n.C. *vertaald* in de talen die mensen spraken: Koptisch en Ethiopisch in het zuiden, Syrisch en Aramees in het oosten, Latijn in het westen.

De uitleg van de Bijbel. De Joodse Rabbijnen en het Judaïsme geven al eeuwen lang hun eigen uitleg aan het Oude Testament (zie de Jeruzalem Talmud voltooid in 200 n.C. en de Babylon Talmud voltooid in 500 n.C.). De Christelijke Gemeente of Kerk heeft aan het Oude Testament GEEN eigen uitleg gegeven. Jezus Christus zelf legde uit dat de belangrijkste boodschap van het Oude Testament zijn eerste komst was¹⁰⁹. De Joodse godsdienstige leiders wezen dat af¹¹⁰!

De gelovige Joden in de nieuwtestamentische periode. In de eerste ongeveer tien jaren bestond de Gemeente¹¹¹ uit:

- (i) Joden (Grieks: Ioudaioi)¹¹²,
- (ii) proselieten (Grieks: prosélutoi)¹¹³, heidenen die overgegaan zijn naar het Jodendom door de hele wet te houden, en
- (iii) godvrezende mannen (Grieks: andres eulabeis)¹¹⁴, heidenen die geloven in de enige God (monotheïsme), maar niet de wet onderhouden.

Deze oudtestamentische gelovigen kwamen tot geloof in Jezus Christus en zagen dat de oudtestamentische profetieën en voorafschaduwingen in vervulling zijn gegaan. Christus zelf bleef de apostelen onderrichten in de volle waarheid en zij schreven het op in de nieuwtestamentische boeken¹¹⁵.

De relatie tussen het Oude en het Nieuwe Testamenten in de Bijbel. Jezus kwam om de Wet en de Profeten (het Oude Testament) te vervullen¹¹⁶. Er is geen enkel historisch bewijs voor de aantijging van Moslims dat christenen de Bijbel hebben veranderd!

Het Oude Testament en het Nieuwe Testament staan tot elkaar als ‘profetie’ en ‘vervulling’¹¹⁷, als ‘schaduw’ en ‘werkelijkheid’¹¹⁸, als ‘illustratie/beeld’ en ‘werkelijkheid’¹¹⁹, en als ‘het oude verbond’ en ‘het nieuwe verbond’¹²⁰. In het Grieks is het woord voor ‘verbond’ en ‘testament’ hetzelfde¹²¹.

---

7. HET ENIGE BEWIJS VOOR DE SCHEIDING TUSSEN JODEN EN JOODSE CHRISTENEN IS DE VERVOLGING VAN CHRISTENEN DOOR JODEN (Handelingen 15:1).

Er is geen bewijs voor de bewering van ‘een historische scheiding tussen de zogenaamde ‘Jezus Messias belijdende Joden’ en ‘de rest van het Joodse volk’!

a. De strijd om het land Kanaän (15de eeuw v.C.).

Al vanaf de tijd van Jozua (1407 v.C.) was er strijd om het bezit van het land Kanaän¹²².

b. De strijd van Joden tegen het helleniseren van de Joodse cultuur (2de eeuw v.C.).

De Makkabeeën waren leden van een Joodse priesterfamilie die in de 2de helft van de 2de eeuw v.C. de opstand en oorlogen aanvoerden tegen de heiligschennis, godsdienstpolitiek en overheersing door de Seleucidische heersers (Syrië), vooral Antiochus Epifanes IV. Ook bestreed deze verzetsbeweging Joodse kringen die het helleniseren (Grieks

---

¹⁰⁷ Openbaring 19:10

¹⁰⁸ Hebreeuws: toldot. Geschreven historisch verslag of korte geschiedenisboek. Genesis 2:4; 5:1; 6:9; 10:1 enz.

¹⁰⁹ Lukas 24:25-27,44-45

¹¹⁰ Johannes 5:39,45-46

¹¹¹ Handelingen 2:37-42

¹¹² Handelingen 2:5

¹¹³ Handelingen 2:10

¹¹⁴ Handelingen 2:5

¹¹⁵ Johannes 14:26; Johannes 16:13-15; Handelingen 20:27; 2 Petrus 3:1-2,15-16; Openbaring 1:1

¹¹⁶ Matteüs 5:17

¹¹⁷ Matteüs 5:17

¹¹⁸ Kolossenzen 2:17; Hebreeën 8:5; Hebreeën 10:1

¹¹⁹ Hebreeën 9:9

¹²⁰ Hebreeën 8:6-13

¹²¹ Hebreeën 9:15-16

¹²² Deuteronomium 7:1-5; zie Genesis 13:7,15

maken) van de Joodse cultuur toejuichten. De Makkabeeën stichtten het vorstenhuis van de Hasmoneeën, dat bijna honderd jaar (164 – 63 v.C.) over Judea regeerde tot de verovering van het land door de Romeinen in 63 v.C.

c. De strijd van Joden tegen de christenen (26-96 n.C. de 1ste eeuw n.C.).

De Joodse godsdienstige leiders en hun volgelingen onder de Joden hebben Jezus Christus al tijdens zijn leven (26-30 n.C.) verworpen en vervolgd tot aan zijn kruisiging in april 30 n.C. Ook de eerste Gemeente van christenen onder de Joden werd door hen vervolgd¹²³. Zij stuurden zelfs Joodse leraren achter Paulus aan om christenen te overtuigen de Joodse wet (vooral de besnijdenis en de sabbat) te onderhouden en om hen weer tot Joden te maken¹²⁴!

Maar de apostel Paulus schreef, “*Er is geen ander evangelie*. Al zijn er ook sommigen die u in verwarring brengen en het evangelie van Christus willen verdraaien. Maar zelfs als wij of een engel uit de hemel, u een evangelie zouden verkondigen, anders dan wat wij (Paulus) u verkondigd hebben, die zij *vervloekt*”¹²⁵! “Christus heeft ons vrijgekocht van de vloek van de wet door voor ons een vloek te worden, want er staat geschreven: ‘Vervloekt is ieder die aan een hout hangt’”¹²⁶.

“Ieder mens die zich laat besnijden (overeenkomstig de ceremoniële wet), is verplicht de hele wet te onderhouden. U die door de wet gerechtvaardigd wilt worden, bent van Christus losgeraakt en daarmee uit de genade gevallen”¹²⁷!!!

Zelfs in andere landen (Turkije) werden de christenen door de Joden gelasterd. Christus zei, “Ik ken de lastering van hen die zeggen dat zij Joden zijn, maar het niet zijn; zij zijn namelijk een synagoge van de satan”¹²⁸. ... enigen uit de synagoge van de satan, van hen die zeggen dat zij Joden zijn, maar liegen ...”¹²⁹.

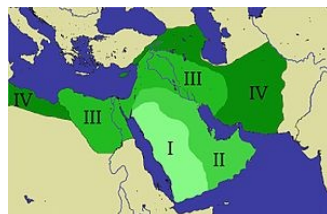
d. De strijd van Moslims tegen christenen (634-644).

(i) Mohammed. De islamitische profeet Mohammed (570-632) had bij zijn leven al een groot gedeelte van de stammen op het Arabisch Schiereiland (I) verenigd (622-632). Zijn opvolgers: de eerste drie Rechtgeleide Kaliefen¹³⁰ (632-656) zetten de uitbreiding van het rijk voort

(ii) Aboe Bakr. Na de dood van Mohammed in 632 werd Aboe Bakr kalief en daarmee de opvolger van Mohammed. In de twee jaar tot zijn dood in 634 wist hij het gehele schiereiland (II) met het zwaard te veroveren.

(iii) Omar. Na Aboe Bakr werd Omar ibn al-Khattab kalief. Hij regeerde tien jaar (van 634 tot 644). In zijn leven veroverde hij met het zwaard zowel delen van het Byzantijnse Rijk (Palestina en Mesopotamië) als grote delen van Perzië. Hij veroverde ook de voor de islam heilige stad Jeruzalem. Ook het huidige Egypte en Syrië vielen betrekkelijk vlug in Arabische handen door de daar heersende onvrede met het Byzantijnse bestuur (III).

(iv) Oethman ibn Affan regeerde van 644 tot 656 en breidde het rijk met het zwaard uit tot geheel Perzië, delen van Noord-Afrika en Cyprus (IV).

De islam veroverde vele landen inclusief Palestina met het zwaard en dwongen christenen zich tot de islam te bekeren. Als christenen weigerden werden zij ter dood gebracht of verlaagd tot tweederangs inwoners die zware belastingen aan hun heersers moesten betalen.

e. De verkeerde strijd om het land Palestina van de Moslims te heroveren (1096-1271).

Verovering door het zwaard was ook *de fout van de christelijke kruistochten* die probeerden het land Palestina van de moslims te heroveren. De bekendste kruistochten zijn de religieus geïnspireerde, militaire ondernemingen die bepaalde westerse christenen tussen 1096 en 1271 (175 jaar lang) ondernamen voor verovering en behoud van zogenaamde christelijke heilige plaatsen in Palestina. Jeruzalem werd in 1099 veroverd.

¹²³ Handelingen 8:1-3

¹²⁴ zie Handelingen 15:1

¹²⁵ Galaten 1:6-8

¹²⁶ Galaten 3:13

¹²⁷ Galaten 5:3-4

¹²⁸ Openbaring 2:9

¹²⁹ Openbaring 3:9

¹³⁰ De term ‘kalief’ betekent (i) in de Koran: de mens als *Gods vertegenwoordiger* op de aarde. (ii) Pas tijdens de dynastie van de Omajjaden kreeg het

een politieke lading: *opvolger*, plaatsvervanger, een persoonlijke titel van een sultan van de Kalifaat, het islamitische rijk. De Soennieten erkennen als de vier rechtgeleide kaliefen: Aboe Bakr, Omar, Oethman, Ali. De Sjiieten zien Mohammeds neef Ali als de eerste kalief, omdat Mohammed toen

men terugkwam van de bedevaart naar Mekka de hand van Ali zou hebben opgestoken en zou gezegd hebben dat men Ali moesten volgen.

In de Bijbel gaat het echter NIET om het veroveren, bezit, behoud of verdediging van het land Palestina of de stad Jeruzalem. Jezus leert dat wie de zwaard opneemt, door de zwaard zal vergaan¹³¹! Het koningschap van Jezus Christus hoort niet bij deze wereld en daarom mogen zijn dienaren ook niet vechten om het Koninkrijk van Christus te beschermen¹³². Christenen moeten geestelijke strijd leveren met geestelijke wapens¹³³!

f. De belofte en de vervulling met betrekking tot het land Palestina.

De oorspronkelijke Belofte Land. In het Oude Testament beloofde God aan Abraham (2167-1992 v.C.) een gebied groter dan Israël vandaag bezit: van de Eufraat rivier tot de rivier van Egypte¹³⁴. Deze belofte werd al in 1 Koningen 4:20-21 vervuld (971-931 v.C.)!

De moderne staat van Israël (1948). In de 19de eeuw ontstond er onder seculiere Joden van Oost-Europa een ideologie, *het Zionisme* genaamd, die streefde naar een thuisland voor Joden. Binjamin Seév Ben Jaakob Herzl wordt als de vader van het moderne Zionisme beschouwd. Hij was een Oostenrijks-Hongaars Joods ideoloog, journalist en publicist. Het Zionisme was hun antwoord op de voortdurende antisemitische vervolgingen waaraan Joden in Europa blootstonden. Op 15 mei 1948 liep het Britse mandaat voor Palestina af. In anticipatie hierop riep *the Jewish Agency* een dag eerder de staat Israël uit. De Amerikaanse president Truman erkende Israël binnen een half uur; de formele erkenning door de Verenigde Naties zou tot 1949 op zich laten wachten. Maar de Bijbel spreekt met geen woord over deze moderne staat van Israël!

De toekomstige wereld, de nieuwe aarde. In het Nieuwe Testament werd geleerd dat Abraham *erfgenaar* van niet alleen een land, maar van *'de wereld'* zou worden¹³⁵! En bij de wederkomst van Christus zal Abraham samen met alle gelovigen door alle eeuwen *'de nieuwe aarde'* beëerven¹³⁶. Gods plan word NIET bereikt door *menselijke* ideologie en oorlogen!

*Gods plan, dat zich in een oudtestamentische voorbereidingsfase en in een nieuwtestamentische werkelijkheidsfase ontvouwt, wordt alleen bereikt door goddelijke handelingen en ingrijpen, door de wederkomst van Jezus Christus*¹³⁷. *Dit plan zal volkomen bereikt worden*¹³⁸!

---

8. BID VOOR DE VREDE VAN WELK JERUZALEM?

(i) Jeruzalem in de oudtestamentische openbaring. *"Bid voor de vrede van Jeruzalem"*¹³⁹ was de oproep voor pelgrims gedurende de oudtestamentische periode. De stammen van Israël moesten driemaal per jaar optrekken en bijeenkomen in Jeruzalem¹⁴⁰. Psalm 122 is de derde van de eerste drie pelgrimliederen. In Psalm 120 leefde de pelgrim nog onder mensen die de vrede haten en oorlogen bedreven. In Psalm 121 werd de pelgrim onderweg bedreigd door allerlei gevaren, maar bleef vol vertrouwen dat de HEER met hem mee zou gaan en hem zou beschermen. In Psalm 122 stond de pelgrim al in de aardse stad, Jeruzalem. Binnen haar muren was het nog veilig. Hij ging op naar het tempelgebouw om samen met anderen te bidden voor de vrede van Jeruzalem en elkaar vrede toe te wensen. Vrede (afwezigheid van strijd en aanwezigheid van heelheid) is alleen voor gelovigen in de HEER. *Voor de goddelozen in het volk van Israël en in elk ander volk is er geen vrede*¹⁴¹!

(ii) Jeruzalem in de nieuwtestamentische openbaring. In het licht van de nieuwtestamentische openbaring is *'de stad Jeruzalem in Palestina'* symbool voor mensen die *verslaafd zijn* (onder anderen aan uiterlijke religieuze wetsbetrachting). *"Jeruzalem met haar kinderen (de Joden) is in slavernij"*¹⁴². Maar *"het Jeruzalem dat boven is (het hemelse Jeruzalem) is vrij en de moeder van ons allen (de gelovigen in Christus uit alle volken)"*¹⁴³. Het hemelse Jeruzalem is een symbool voor het gelovige volk van God (de christenen) die bevrijd zijn van zonde, schuld, onreinheid, macht van de zonde en macht van de boze, omdat de gerechtigheid van Christus uit genade aan haar toegerekend is!

---

¹³¹ Matteüs 26:52

¹³² Johannes 18:36

¹³³ 2 Korintiërs 10:3-5; Efeziërs 6:10-18

¹³⁴ Genesis 15:18

¹³⁵ Romeinen 4:13

¹³⁶ 2 Petrus 3:13; Openbaring 21:1

¹³⁷ Openbaring 11:15; Openbaring 19:11-16

¹³⁸ Openbaring 21:5-6; zie Jesaja 14:24,27

¹³⁹ Psalm 122:6

¹⁴⁰ Exodus 23:14,17

¹⁴¹ Jesaja 57:19-20

¹⁴² Galaten 4:21-25

¹⁴³ Galaten 4:26-29

De ware gelovigen (christenen) richten zich niet op het aardse Jeruzalem, maar op het hemelse Jeruzalem¹⁴⁴. Zij richten zich niet op vleselijk Israël¹⁴⁵, maar op het Israël van God¹⁴⁶.

De vrede die de wereld nodig heeft is niet de vrede van een aards Jeruzalem in slavernij, maar de vrede van Jezus Christus die:

- vrede (heelheid) brengt tussen God en de gelovigen in Christus¹⁴⁷
- vrede (heelheid) brengt tussen de gelovigen in Christus uit verschillende volken (ook tussen voormalige Joden en voormalige niet-Joden)¹⁴⁸
- en zelfs vrede (heelheid) brengt aan vijanden¹⁴⁹!

---

¹⁴⁴ Hebreeën 11:10,16; Hebreeën 12:22-24; Hebreeën 13:14; Openbaring 21:1 – 22:6

¹⁴⁵ Joden. Romeinen 9:6a; 1 Korinthe 10:18; Galaten 4:24-25

¹⁴⁶ Christenen. Romeinen 9:6b; 1 Korinthe 10:11; Galaten 6:14-16

¹⁴⁷ Romeinen 5:1-2

¹⁴⁸ Efeziërs 2:14-18

¹⁴⁹ Spreuken 16:7